

Pokračování trilogie Dračí oči

DRAČÍ OHEŇ

PROROCTVÍ

KRISTINA
HLAVÁČKOVÁ

FRAGMENT

Dračí oheň - Proroctví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kristina Hlaváčková

Dračí oheň - Proroctví – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRISTINA
HLAVÁČKOVÁ

DRAČÍ OHEŇ

PROROCTVÍ

FRAGMENT

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval
i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!
Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned –
nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete
charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Kristina Hlaváčková, 2024

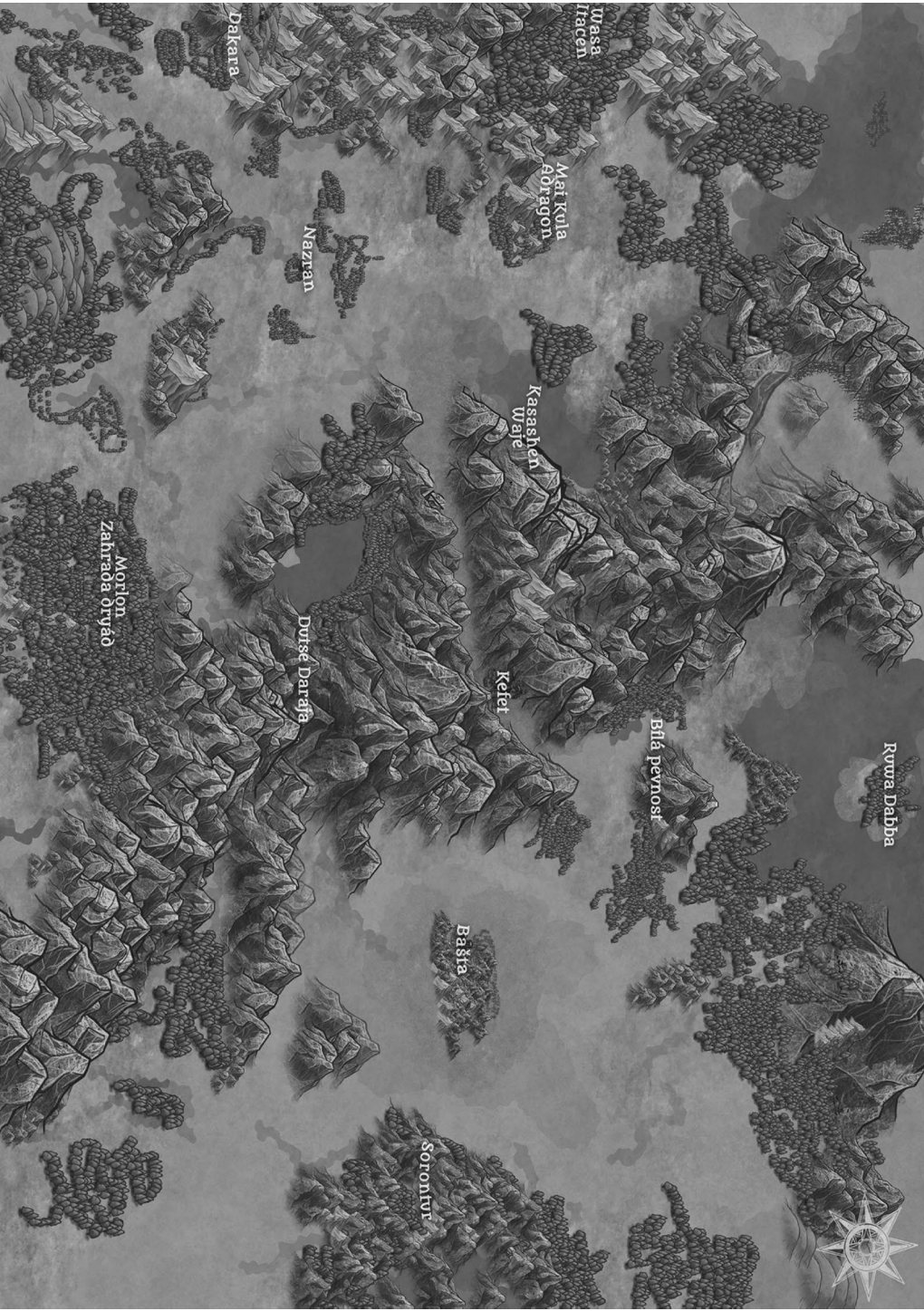
Cover images © Eric Isselee; faestock; Romanova Ekaterina / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6970-8

ISBN e-knihy 978-80-253-6988-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6989-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6980-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Ruvu3 Dabba

Bila pevnost

Mai Kula
Aoragon

Kasashen
Waje

Kefet

Baša

Soronlur

Nazvan

Duse Darafa

Morlon
Zahrada otvao

Dakara

Uasa
Itacen

*Pavlovi, mému celoživotnímu kamarádovi a opoře,
a Verče, chodící dobré náladě, která mě nikdy nenechá
na holičkách. Díky, že vás mám, a díky za střípky,
které trouse do světa pramenů moci.*

OBSAH

Prolog	7
Kapitola 1. Labyrint	12
Kapitola 2. Nový začátek	25
Kapitola 3. Černý oheň	45
Kapitola 4. Tajemství labyrintu	70
Kapitola 5. Morlon – Zahrada dryád	123
Kapitola 6. Síla pramene	136
Kapitola 7. Nový domov	162
Kapitola 8. Srdce Morlonu	181
Kapitola 9. Temnota	225
Kapitola 10. Oheň v Morlonu	256
Kapitola 11. Dítě z proroctví	279
Kapitola 12. Léčivé stromy	322
Kapitola 13. Moc Draka	354

PROLOG

Kde příběh končí a kde začíná? Co zpečetilo osud zemí Kéraly? Začalo naše vyprávění zrozením dítěte, vyslovením proroctví či snad tím, kdož v pradávných dobách proroctví vyslovil?

Narodí se dítě z krve čtyř národů. Obnoví stará přátelství, otupí nevraživost a utvoří nové aliance. Jeho činy budou jazyčkem na vahách osudu národů Kéraly, znělo proroctví nesoucí se po staletí od úst k ústům. Jak věky plynuly, začalo pomalu upadat v zapomnění, až se pro mnohé stalo pouhou pověstí, bajkou vyprávěnou dětem na dobrou noc.

Jen Strážcům deseti magických pramenů nedají dvojsmyslná slova proroctví spát. Nezbylo mnoho těch, kdo znají zdroje magie tohoto světa, ale jejich moc je příliš velká, příliš lákavá, než aby byla ponechána ladem. Boje o nadvládu nad Karganem moci mezi bílou a černou magií nikdy docela nekončí. Bylo vysloveno, že zvítězit může jen ten, kdo na svou stranu přikloní dítě z proroctví.

Na pokraji otevřené války zrodila se Aronel, princezna z krve čtyř mocných národů. Její nezkrotná povaha a dosud nevídané magické schopnosti ji uvrhly do víru politických intrik, do boje o vládu nad mocí Karganu. Válka vzplála a byla vybojována. V Kérale opět zavládl mír. Ale na jak dlouho? Může být vůbec skutečný?

Samotnou svou existencí princezna narušila systém pramenů moci, narušila rovnováhu. Kde příběh končí a kde začíná? Válka vzplála a byla uhašena. Nepozorováno, bylo probuzeno zlo. Pohání ho palčivá touha po odplatě, dychtivost po nevyčerpatelné moci pramenů, dvojznačnost dávného proroctví.

Majestátný Kefet byl vybudován, zrodil se z jediného důvodu, aby se stal obrannou baštou zemí Západu. Trůnil v jediném průsmyku velehor Špičáků, který byl dost široký na to, aby jím pohodlně prošla armáda. Mohutné hradby zatavené dračím ohněm vystavěné na téměř kolmých skalách, magie doslova vetkaná do jeho kamene a nezlomnost jeho obyvatel z něj po staletí činily nedobytnou pevnost. Jakékoliv pokusy jím projít bez svolení Kefetských byly stejně smrtelně nebezpečné jako horský masív, který metropoli obklopoval.

Dno průsmyku ovšem zabírala jen malá část města. Většina ho šplhala vzhůru po skaliskách, zakusovala se do kamene nebo se na něj lepila jako soustava ptačích hnízd propojená spleť klikatých uliček a schodišť spíše podobných vytesaným žebříkům. Všechna stavení, domy, obchůdky, lazarety, chrámy, vše, na co si vzpomenete, zabíralo velkou část stěn a ztrácelo se nad jejich hranami. Na severní plošině se ve středu složitěho systému opevnění tyčil obrovský palác s věžemi a věžičkami dokonale napodobujícími strukturu Špičáků. S tím rozdílem, že jeho zdi byly zářivě bílé.

Ovšem nejvýraznějším prvkem důmyslné architektury Kefetu byla hvězdovitá soustava šesti mostů propojující obě stěny průsmyku. Uprostřed byla podepřena jediným

kamenným sloupem. Středový sloup. Obsahoval jeden z nejdůležitějších obřadních sálů Kefetu a Kefetští věřili, že právě chrámový sloup je srdcem města. Srdcem, které, ke své smůle a smůle všech západních národů, zahořelo k ženě. Omámila ho a zblblá. Protože město Kefet bylo ve své podstatě *chlap*.

V bratrovražedné válce za tuto slabost zaplatili nejen Kefetané, ale i bojovníci národů Aliance. Boj zuřil v uzounkých uličkách, na hradbách a na mostech spojujících obě stěny průsmyku. Byl to však zápas mezi Aronel a černým mágem ve sloupovém chrámu, a řež mezi draky a pradávným Černým v oblacích nad ním, co bitvu v podstatě rozhodlo. Rozhodlo, ale neukončilo.

Pradávný ležel rozervaný na dně průsmyku a hoch bez hlavy na podlaze chrámu. Boj přesto dál pokračoval, zdi města bičovala sněhová bouře. Bezhlavého mágova těla ani rozervaného Černého si v přetrvávající vřavě nikdo nevšímal. Pozornost všech se upírala jinam. Klukova mrtvola se pohnula. Cukla sebou, jako sebou v posledních záchvěvech nervových spojení cuká mrtvý had. Záchvěv se opakoval. Pozvolna se rozšiřující tratoliště tekutiny vytékající z hochových ran se najednou zastavilo. Zastršelo. Rozeběhly se po něm černo-stříbrné jiskry. Drápopité nehty zaskřípěly o podlahu, prsty se sevřely v pěst. Mrtvola se prohnula v zádech a pomalu se začala vznášet. Pár centimetrů nad zemí se prudce zarazila, zachycena tkanicí jiskřící tekutiny. Ta se zavlnila. Nastal krátký moment naprosté nehybnosti, pak se louže kyseliny s tichým zažbluňkáním zvedla a doslova prosvištěla zohavenými ostatky. Sotva je hrudi opustila, tělo

s obludným zamlaskáním splasklo, žebra zapraskala a vlomila se dovnitř. Tekutina pleskla o strop. A vytratila se. Fyzicky. Její energie zadržela vzduchem.

Co se dělo se schránkou chlapce, dělo se i s pradávným. Jen jeho mohutné splasknutí ostatky přilákaly pozornost jednoho z ohnivých draků. Ten si se zájmem prohlédl náhle propadlou hrud, pak ale rozpustile poposkočil, aby svou těkavou pozornost upřel jinam.

Magie proletěví pradávným Černým se se zapraskáním prolnula s chlapcovou a zavířila v neviditelném tornádu, které rozmetalo kus opevnění. Stále nepozorována se na kratičký moment zastavila nad městem. Zmítala se a bobtnala. Narazila do sloupového chrámu. Ten se otřásl až do základů. Vydržel, ale od díry zející v jeho stěně se rozeběhla klikatá puklina tak široká, že by se do ní vešel člověk. Zastavila se několik centimetrů nade dnem průsmyku. Vzduch zapraštel a uvolněná energie zamířila do hor. Cíleně se vyhýbala překážkám, kličkovala a uhýbala, vzdalovala se s jakýmsi jasným cílem. Così ji k sobě volalo, přitahovalo.

Ticho noci narušilo řinčení skla. Z osvětleného okna vylétla nad nádvoří těžká kovová socha draka, vzápětí za ní následovala vztekle rotující, rapidně bobtnající koule černého ohně. Palácem otřásla exploze. Rozechvěla okenní tabule, některé dokonce rozbila. Plameny se rozprskly v zářivých meteorech. Dopadaly na dláždění, zdi i střechy, vyrážely do nich temné krátery. Plamínky po dopadu nezmizely. Chvíli hořely v malých ostrůvcích. Pokusily se vpít do kamene, ale ten jim odolal. Změnily se v malé, kutálející se olejovité

kuličky. Rychle se ztratily ve tmě. Seběhly se do jediného nestálého útvaru. Ať jeho povrch drželo pohromadě cokoliv, nevydrželo to tlak. Živoucí tekutina pleskla o zem. A zmizela. Její hmota se nárazem změnila v energii. Přitahována neznámou silou zavířila a hnala se do hor. Neměla mysl, neměla instinkt, ale cosi ji k sobě volalo.

Palác se probudil. Na nádvoří vybíhali lidé, chodbami duněly kroky pádících nohou. Ve zmatku nikdo neslyšel, že se otevřelo další okno. Nejdřív jím proletěl neuspořádaný smotek kovových předmětů, hned za ním vzteklé klubko divokých černých plamenů. Výbuch rozmetal roztavený kov, zdivo a záplavu jisker. Vzduchem zahučela magie. Město ji cítilo. Sám jeho kámen ji cítil. A cítila ji posvátná hora, do jejížž skal se vpila. Šedivec se otrásl, pokusil se vzdorovat. Černý oheň se znovu zhmotnil v chodbách opuštěného, zdemolovaného labyrintu. Plamínky běžely po stěnách. Rostly. Bludiště bylo plné přírodní magie. Jako by se jí to temné světlo živilo. Jiskřilo a praskalo, bobtnalo. Labyrint se s ním pokoušel bojovat, ale byl příliš poničený. Kámen stále vzdoroval. Odmítal černý oheň pohltnout. Zbavit se ho ale nedokázal.

Poskakující plameny se zastavily. A zmizely. Nocí pod horou zazněl téměř neslyšitelný zvuk. Tlukot srdce. Nesla se za ním ozvěna.

Kapitola 1.

LABYRINT

Jestliže Kefeťané vnímali chrámový sloup jako srdce Kefetu, Šedivec byl jeho duší. Byl totiž jejich vlastní. To oni ho objevili, prozkoumali a zmapovali. Nebyli to stavitelé města, ale sami Kefetští, kdo vybudoval a vyzdobil svatyni. Draci, elfové, trpaslíci a lidští mágové možná vybudovali město, ale o labyrintu neměli ani tušení. Bludiště pod Šedivcem bylo důležité. Bylo posvátné. Právě tady procházeli všichni Kefetští zasvěcením, právě tady probíhal ten nejtěžší výcvik válečníků a kněží.

A teď byl vnitřek hory znesvěcen pobytem černého mága a pradávného ještěra. Vedeni svým rukušem, Kefetští po týdny likvidovali napáchané škody. Nacházeli ostatky lidí roztrhané na kusy, navršené v jeskyních, jejichž stěny byly zbrocené krví a zatavené ohněm. Pod nohama jim nechrouply jen kamenné trosky, ale i ohlodané kosti. Mezi průzkumníky nebyl jediný, kdo by si v té zkáze nepředstavil zmizelého příbuzného či přítele. Bludiště páchlo hnijcím a spáleným masem, čpělo kyselinou a výkaly pradávného. V některých chodbách se skoro nedalo dýchat.

Zakiho ale nejvíc znepokojovala těla nesoucí stopy strašných pokusů a černé magie, mrtvolky se znetvořenými obličejí, s ostny rostoucími z krku, kloubů, páteře, ale i tváří.

A byly tu... zprvu si mysleli, že jde o spálené děti. Ale pak se někdo pozvracel. Jedno z drobounkých tělíček ušlo ohni. Leželo pod hromadou mrtvol jakoby vyschlé, potažené hnědou kůží, jejíž vzezření připomínalo kůži vydělanou a naolejovanou. Páchlo. I přes všudypřítomný smrad nesnesitelně páchlo. Ve světle loučí byly pod kůží vidět vystupující kosti, nepřírozeně propadlé břicho. Ať to bylo cokoliv, dítě to rozhodně nebylo. Drápy na pokroucených rukách. Ani náznak jakékoliv svalové hmoty. A ta tvář... právě při pohledu do ní se Kefeřan pozvracel. Byla obludná. Zírala na svět mrtvýmá, ostře oranžovýmá očima bez duhovek, bez zorniček, celá pokřivená, bez rtů, s odhalenými tesáky příliš velkými, než aby se vešly do úst. Neuspořádaně trčely do všech stran. Propadlé líce, které vypadaly, že na nich pokožka nikdy ani nebyla.

I Zakimu se zvedal žaludek. Jen stěží odolával nutkání namířit na tu zrudnost berlu a magií ji spálit na prach. Všechna ta roztrhaná těla by nejraději spálil na prach, aby je Kefetští nemuseli vynášet z hory a skládat do připravených jam proložených dřevem. Jenomže to by labyrint ještě více zamořilo.

Špičáky se sotva zahalily do tmy, když černý obr prošel horními branami a vykročil do vichřici bičovaných hor. V mrazivém počasí neměl ani kápi, ani plášť, dokonce ani dlouhé rukávy, jen košili a vestu. Jako by necítil, že ho ledové krystalky šlehají do holých paží a bosé hlavy. Drahokam ve špičci jeho berly hebce zářil, jak na kamenech vyklepávala bryskní rytmus. Možná ho čekal nelehký, neveselý úkol, ale na Zakiho rtech pohrával spokojený úsměv.

Když vstoupil do hlavní svatyně pod Šedivcem, úsměv zmizel. Zaki zařal zuby. Stopy nedávných hrůz tu byly přes veškerou snahu stále bolestně patrné. Namísto tesaných balustrád a bohaté výzdoby se tu válely jen trosky. Kvůli nim tu ale nebyl.

Pomalu prošel chrámovou jeskyní až ke stěně, která byla nejbližší labyrintu. Byť zdemolovaná, svatyně si udržela notnou dávku své síly. Cítil ji ve zdech. Celý Šedivec podřimoval. Zaki se jej chystal probudit. Zvučným hlasem pronesl zaklínadlo. Slova jako by se vpila do kamenů. Nezapadla do ticha, nezmizela hned, jak dozněla. Jejich ozvěna zašepkala v nejbližších chodbách. Zaki se drahokamem své berly obřadně dotkl šedé skály.

Takřka okamžitě ucítil magickou moc Kefetu. Skrze berlu mu projela tělem a udeřila do stěny Šedivce. Po kamelech se rozeběhly stříbrné a zlaté blesky mizící v hornině. S každou další vlnou se dosah magie zvětšoval. Zprvu jen o pár centimetrů, pak o desítky centimetrů a nakonec o metry. Kde se její světlo vpilo, sutiny se proměňovaly, přesouvaly, vracely na své místo v podlaze, na zdech i stropěch. Šedivec se pod tou silou otřásal. S každým novým přívalem jako by se hora probouzela o něco rychleji.

Zaki procházel labyrintem noc za nocí, ale postupoval až bolestivě pomalu. Konečně došel až do míst, kde byly jeskyně porušeny jen minimálně. Zdejší chodby byly na ještěra zřejmě příliš stísněné, stěny natolik silné, že je nedokázal rozbít. Leckde stály stěny tak blízko u sebe, že se tudy sotva protáhl člověk. Byl hluboko, hluboko pod zemí, mnoho úrovní pod svatyní. Najednou si připadal pomalý. Svaly mu

těžkly. Zdejší kameny magii doslova polykaly, jako by se jich ani netkla. Sice se nad tím pozastavil, ale přikládal to jen své únavě. Nechat sebou procházet tak velké množství magické energie bylo vysilující. Přesto zarputile pokračoval.

Tichou temnotu narušovalo kakofonické kapání vody a jemné cinkání. Bylo tu neobvykle teplo. Chladný vzduch proudící sem z okolních slují se tu srážel, kapičky kondenzace se kutálely po skále. Cinkání vycházelo z pomalu vychládající horniny. V uzavřeném prostoru za ní bylo sucho a horko k zalknutí.

Hora se otřásla. Po stěnách temné jeskyňky proběhly prskající zářivé provazce. Osvětily neúhledné hnízdo z jemného popela a na kratičký moment i obrysy několika vajec. Blesků přibývalo. Zatímco šedého kamene se téměř netkly, vejce je přitahovala. Magie se vpjela do pevných kožovitých blán kryjících zárodky uvnitř.

S každým dalším impulzem se vejce zachvěla, blány se našponovaly, jejich objem se zvětšil. Vyvolalo to pohyb. Dosud semknutá snůška se rozkutálela. V původní prohlubni zůstalo jediné vejce povalené na bok. Osamělé vejce přestalo růst, ale magickou energii polykalo o to víc. Jeho kožovitá blána se postupně měnila ve skořápku připomínající šedý kámen.

Berla se konečně přiblížila hnízdu na dosah. Vejce mírně pulzovala. Šedivec se otřásl. Snůška tím záchvěvem rezonovala. Zkamenělé vejce puklo. Matným povrchem se rozeběhly vlasečnicové praskliny. Rozšiřovaly se, až jimi byla skořápka doslova protkaná. Horou projel další pulz. Klikatí

hádcí magie se bez efektu vpili do skal. Uzemnili se do vejce uloženého v popelu. Síla zpětného rázu srazila Zakiho na kolena. Berla mu vypadla z náhle bezvládných prstů.

Popraskanou skořápkou se do temnoty vydralo světlo. Jeskyní zazněl sílící tlukot srdce. S jeho čtvrtým úderem se skořápka rozpadla. Miniaturní střípky dopadly do popela a na hnědočernou poloprůhlednou kůži napnutou na lidsky vypadající kostře. Palčivé vnitřní světlo zdůrazňovalo kosti bez opory jediného vlákna svalu. Jasně osvětlovalo postavu schoulenou do klubíčka, s koleny přitaženými k hrudi, obličejem skloněným ke kolenům, pažemi skrčenými u těla.

Prsty složené u téměř neexistujících rtů se pohnuly. Zaskubaly sebou. Natáhly se. Na jejich koncích byly černé špičaté drápy. Nohy se pomalu, se zjevnou námahou narovnály, stejně tak záda a krk. Kožovitá černá víčka bez řas se zachvěla a otevřela. Do tmy pohlédly žluté oči s protaženými, ještěřími zorníčkami. Tvor se posadil. Pohnul hlavou ze strany na stranu. Ozvalo se ostré zalupání obratlů. Kožovitá tvář neměla výraz, jen obrysy prosvítající lebky. Tenoučké rty se zkřivily v tichém zavrčení a odhalily dvě řady černých špičatých tesáků.

Novorozenec se postavil a udělal několik nejistých, vrávoravých kroků. Chodidla se dotkla teplého kamene. Pařatovité kostnaté nohy se začaly měnit. Celá postava se začala měnit. Kůží potažená kostra zmizela pod vrstvou svalů. Dosud neexistující břišní dutina se vyplnila, zřetelná žebra se ztratila, rachitický hrudník se vytvaroval do ženských křivek. Drápy se zkrátily, změnily barvu i tvar, na jejich

místě se zformovaly oblé nehty. V obličejí se pomalu objevoval výraz. Byl plný bolesti. Pod pohledem zuřivých žlutých očí. Výrazné rysy s najednou plnými rty na moment vypadaly obludně, než se ostré černé tesáky vyrovnaly a změnily barvu na zářivě bílou. A znovu to ostré zalupání krčních obratlů. Z temné kůže hlavy vyrašily černé vlasy. Dosáhly ramen. Rostly dál, ale od konečků se po nich rozlila zářivě stříbrná, potlačující černou. Jak se stříbro dotklo hlavy, kůží se začaly převalovat různé odstíny, až se změnila v narůžovělou hebkou pokožku.

V tmavé jeskyni stálo namísto obludy půvabné děvče. Její vnitřní zář pomalu zhasínala. Jako by se vpíjela do těch příšerných žlutých očí. Ani se nerozhlédla. Jen vykročila. Dokonce nezaregistrovala ani ostré skořápky zařezávající se jí do chodidel. Došla ke stěně a položila na ni dlaň. Kámen se pod dotekem zatetelil. Pohltit zbytek dívčina světla. A bez odporu přijal tělo, které do něj vkročilo. Opět se zacepil a zahřál, sotva jím novorozená prošla.

Téměř jako dodatečný nápad se na dívčině pravé lici objevila hrubá jizva, nad čelem se po osamoceném stříbrném prameni vlasů rozeběhla tmavě zrzavá barva. Zorničky se zaoblily, oči ztmavly do hnědé, téměř černé.

Ucukla vzad, když se bosou nohou dotkla bystře tekoucí stružky vody. Chvíli si ji nedůvěřivě prohlížela. Pak se rozeběhla. Pokaždé, když se chodidlo ponořilo, ozvalo se vztek-lé zasyčení.

Zaki měl na moment pocit, že se mu zastavilo srdce. Hlava se mu motala, před očima poskakovaly mžítiky. Celý se třásl,

bojoval s bezvědomím. Když se s ním svět přestal točit, uvědomil si, že zírá do tmy. Neměl berlu. Vzduch se pohnul. Zaslých tiché kroky? Nebyl v chodbě sám. Zašátral po podlaze, aby nahmatal berlu. Někdo se kolem něj prosmýkl. Rukuš o něco zavadil prsty. Slyšel, jak se berla kutálí. Sáhl po ní.

Berla opsala oblouk. Než ji Zaki namířil do chodby, ozářila nejdřív stěnu proti němu. Pak světlo zachytilo běžící postavu. Ta se zastavila, otočila, švihla rukou. Berla zhasla a opět vyletěla Zakimu z prstů. Bez zaváhání po ní hrábl, ale trvalo, než ji našel. Okamžitě vyrazil. Řítil se jeskyněmi za chabé záře drahokamu. Ještě jednou měl dojem, že zahlédl pohyb. Jen dojem. Utekla mu! Ale co když se mu jenom zdálo? Opravdu ji viděl? Co když si labyrint jen pohrával s jeho smysly? Možné to bylo, Šedivec byl jednoduše záludný.

Rozhlédl se. Nevěřicně zavrtěl hlavou. Ztratil se! On, rukuš města Kefet, pán tohoto místa, se ztratil. I když se rychle vzpamatoval, trvalo mu neobvykle dlouho najít cestu zpět na povrch. Spousta orientačních značek byla zničená. Na jejich obnovu byla magie krátká. Což ho ovšem neomlouvalo. Možná to bylo i tím, že myslel na dívku, kterou v podzemí spatřil. Její tvář byla až příliš známá. Příliš, než aby byla něčím jiným než jen přeludem. Nakonec usoudil, že nic jiného než přelud to ani být nemohlo. Vždyť Šedivec by bezvěrce ve svých chodbách zaregistroval a určitě by ho nestrpěl. Tahle hora nebyla přátelská ani ke svým vlastním, natož k cizincům.

Kefetští se činili nejen v bludišti pod Šedivcem. Dno i severní stěna průsmyku se hemžily kameníky a jinými dělníky.

Likvidovali sutiny, čistili poničené čtvrti. Nestavěli. Sbírali a třídili velké kusy magií zataveného kamene, aby zachovali co největší část původních staveb, sedmihradby, a hlavně dvou zničených mostů a středového sloupu. Všichni do jednoho cítili neklid Kefetu nad tím, že je neúplný. Všichni do jednoho nesli s nevolí, že nemají magický potenciál ani zdroje, kterými by mohli město opravit svépomocí. Dokonce ani rukuš se svou berlou nic nezmohl. Museli se spolehnout na pomoc původních stavitelů města.

Všichni do jednoho, sám Kefet nevyjímaje, toto cítili jako nevíтанé narušení kefetské svrchovanosti. Jinými slovy: zase se jim bude někdo vrtat do života. Možná o to víc se všichni činili bez ohledu na třeskutou zimu, na několika-metrové závěje plnící průsmyk, bez ohledu na sněhové bouře i ostrý vítr svištící mezi skalisky hor. Sám Kefet dělal, co mohl. Jeho uličky, mosty a spojovací schody byly sněhuprosté. Dokonce byly i leduprosté, což bylo vskutku obdivuhodné, protože pořád ještě sněžilo.

Nejen Kefeťané byli jako na trní. Damian jejich pocity zcela sdílel. Hlavně kvůli přítomnosti elfů ze Západních lesů. Nezávisle na tom, jak moc bylo město zvyklé na cizince, mezi hřmotnými černochoy působili éteričtí sliční elfové jako pěst na oko. Chovali se, jako by jim to tu patřilo. A hlavně tu byla královna Alivan. Damian by to nikdy neřekl nahlas, ale byla to potvora. Sledovala vlastní zájmy. Bohumžel jedním z jejích zájmů byla Eleanora. Odmítal o ní uvažovat jako o Aronel. Ne, když ho nepeskovala pokaždé, když jí řekl jejím rodným jménem. Sice se jim nějakým zázrakem podařilo utajit, že byla malá čarodějka zasažena černým

ohněm, ale i tak měl Damian podezření, že se dívčina nezvedená prateta pokusí Elenu najít. Za každou cenu. A to se mu ani trochu nelíbilo. Stejně tak ho, mírně řečeno, dohánělo k šílenství, že si nebyl jistý, zda je jeho chráněnka v pořádku, jestli neleží polomrtvá někde v závěji. Nebo mrtvá. Podezřívá Michaela, že si ho zvolil za svědka jen proto, aby mu zabránil vyrazit ji hledat. Asi ho mělo uklidnit, že si s tím právě Michael nedělá starosti.

Alespoň že ten berberský holomek sám nevykazoval žádné následky zasažení černým ohněm. Což bylo v podstatě nemožné, protože černý oheň byla ta nejtemnější magie známá světu. Byl tak mocný, protože nesl otisk toho, jenž ho stvořil. Pronikal do krve, svalů i kostí, do celého organismu. Co bylo nejhorší, zachvacoval mysl. Zabíjel všechny bez rozdílu, nebylo před ním úniku. A byla to plíživá, příšerně bolestivá smrt, pokud mu zasažený nezaprodal duši a vědomě se nepodvolil. Tělo pak fungovalo dál. Bez osoby, která jej dříve obývala. Černý oheň lidi měnil. Vlastně měnil všechny rasy bez rozdílu, ale na tom teď nezáleželo. Záleželo na Michaelovi. Damian nepochyboval, že by si všichni všimli, kdyby se z veselého, drzého Berbera stala bezduchá schrána v moci černé magie. Opravdu to vypadalo, že ho Elena oproti všem předpokladům vyléčila. Netušil jak, ale výsledek byl zjevný. Nezbyvalo než doufat. A trpělivě dočkat času, kdy se bude moct přesvědčit.

Někdo do něj vrazil. Nebýt toho, že procházel jednou z takzvaně vnitřních uliček, kde domy stály nad propastí, a tvořily tak jakýsi přirozený tunel, nejspíš by se zřítil do hlubiny. Instinktivně zachytil drobnou postavu, která do

něj nabourala. Oba se zapotáceli. Zvedla k němu zaskočenou tvář z většiny zakrytou jakýmsi šátkem a nízko staženou kápí. Něco zavrčela a věnovala mu zlostný pohled očí tak hnědých, až byly skoro černé. Zahlédl, jak se najednou rozšířily překvapením. Pak se dívka vytrhla z jeho nepřesvědčivého sevření, otočila se na patě a bryskně vyrazila uličkou.

Sotva stihl otevřít pus, aby se jí zeptal, jestli je v pořádku. Zaskočeně sledoval, jak se proplétá davem. Pak jeho nohy zareagovaly rychleji než mozek. Znal oči, do kterých právě pohlédl. Vždyť ve stínu kápě, nad hranou šátku spatřil zjizvenou pokožku. Rozeběhl se dřív, než mu myslí prolétno jméno Elena.

„El...“ Na poslední chvíli se upamatoval, že jsou kolem elfové. „Lenorko!“ hlas mu přescočil.

Postava mizící v davu ani nezaváhala. Sice neběžela, ale najednou ji neviděl. Zmizela jak pára nad hrncem. Netušil, jestli použila některé ze spojovacích schodišť, zahnula za roh nebo vběhla do jednoho z mnoha vchodů. Napadlo ho, že sám jen zmateně pobíhá, a zastavil se. Lidé ho pozorovali. Pokrčil rameny a spořádaně se vydal do paláce, za svými povinnostmi.

Když se konečně ocitl sám ve svých komnatách, vytáhl zpod košile šperk, který mu visel na krku. Doslova ho svrběl na hrudi, od chvíle, kdy záhadnou dívku potkal. Byl to Kargan, kříž stojící na středním krátkém rameni, ležícím proti tomu nejdelšímu, s kruhovitým propletením okolo průsečíku ramen. Nebyl z drahého kovu, ale ze železa, ze

kterého se vyráběly meče. Základní kříž s malými dekorativními patkami byl zdoben rytinami tak drobnými, že byl na omak hladký a rytiny viditelné, jen pokud na ně správně dopadalo světlo. Naopak okruží tvořily důmyslně propletené, tak tenké kovové nitky, že vypadaly jako tkaná krajka. V průsečíku kříže byl zasazen šedočerný kamínek protkaný zelenými a modrými žilkami. Byl sice leštěný, ale ani tak nebyl hladký. Na omak byl naopak hrubý stejně jako hory, ze kterých pocházel. Nebyl to drahokam. Dokonce se nedá ani říct, že by kameny raba byly vzácné. Doslova *tvořily* Dračí hory, ale k nalezení byly jen tam.

Bylo to dvojče šperku, který Damian daroval berberské princezně. Zdobila ho druhá polovina téhož kamene raba. Jen runy byly zrcadlově ložené. Tady a teď nezáleželo na tom, že Kargan byl jediný symbol, který Berbeři uctívali. Nezáleželo dokonce ani na tom, co představoval. Faktem bylo, že tenhle konkrétní šperk měl vlastní kouzlo. Uměl najít svoje dvojče, ať už bylo kdekoliv.

Damian zaváhal s pohledem upřeným na přívěsek otáčející se na řetízku. Možná by měl na setkání prozatím zapomenout a nechat magii Karganu spát. Možná teď nebylo úplně bezpečné vědět, kde se dívka nachází. Ne dokud ve městě pobývala Alivan, ne dokud tu byli draci v čele s rudým Ašrakem. Možná by bylo rozumnější jednoduše nevědět nic, co by z něj mohl někdo vytáhnout. Nemusel by se hlídat, nad čím v jejich přítomnosti přemýšlí. Na druhou stranu...

Sevřel šperk do dlaní a zavřel oči. Vnímal ruch města, vytí ledového větru, hluk plynoucí ze stavebních oprav,

tlukot svého srdce. Nejdřív se musel uklidnit. Rty se mu pohnuly v němém odříkávání krátkého zaklínadla. Pak se zvuky přicházející zvenčí začaly vytrácet, až se ocitl v úplném tichu. Do temnoty pod zavřenými víčky se vkradlo světlo. Pozvolna se rozšiřující bod chvíli rotoval, pak se rozbalil v obraz mapy. Byla to mapa Špičáků. Pohled jeho vnitřního oka po ní tiše klouzal, utíkal kamsi do dále. Damian sebou škubl a otevřel oči. Zapotácel se pod silou násilně ukončeného kouzla.

Ve tváři se mu zračila směsice šoku a zklamání. Byl si tak jistý! Poznal ji, byla to ona! Ale magie Karganu se nezaostřila na mapu města, jak očekával. Vedla ho přes hory, týdny cesty od Kefetu, přes pustiny plné sněhu někam daleko. Kargan se nikdy nemýlil. A to znamenalo, že v cizí zahalené dívce viděl, co vidět chtěl: svou malou Lenorku. Logicky vzato měla všechny důvody se do Kefetu nevracet. Nic dobrého ji tu nečekalo. Vždyť mrňavých tmavookých ženských se po Kérale musely prohánět tisíce.

Udělal by líp, kdyby se soustředil na své povinnosti. Musel dohlédnout na přípravu Michaelovy a Moaminy svatby, což nebylo pro slabé povahy. Ač byla Moama levoboček, byla též uznanou členkou rukušovy rodiny. Její svatba se neobejde bez velkého množství kefetských tradic a zvyklostí. Damian na ně možná nebyl vyloženě expert, ale věděl o nich víc než dost. Hlavně to, že brát si bezvěrce je zásadní politický... problém. Nebo spíš sebevražda. Dosud vlastně nebylo zdokladováno jediné manželství Kefešana s bezvěrcem, což o lidu Špičáků říká nejspíš víc, než by si přál. Přidejte diplomaticky problematickou přítomnost elfů a těch přerostlých ještěrek,

navíc poničené klíčové stavby včetně sloupového chrámu. Nemluvě o tom, že Michael byl Berber, a s nimi nebylo jednoduché vážně nikdy nic. Jak by řekla Eleanora, tohle nebyl diplomatický oříšek, ale bordel.

Elena... Zamyslel se nad tím, proč si začala říkat Aronel. A co to jméno znamenalo. Michael ho upozornil, že je to přesmyčka Lenory, jak ji s oblibou častoval právě on, Damian. Nejspíš mu to udělala na truc. Nebo to pro ni mělo význam? Hned ve třech jazycích Kéraly to znamenalo princezna, a tou ona byla. Jenomže Aronel se k ní nějak... nehodilo. Nezáleželo na tom, že chápal, proč si jméno změnila. I kdyby se snažil sebevíc, v jeho mysli byla stále Eleanorou, Elenou nebo Lenorou. Že jí Michael neustále říkal Eli, také nepomáhalo. Vážně? Už zase se mu vkradla do myšlenek?

Kapitola 2.

NOVÝ ZAČÁTEK

Moama stála v nejvyšším patře chrámového sloupu, opřená o rozbořenou stěnu, jen centimetry od zející hlubiny. Pozorovala město, jeho živý shon. Vnímala tep jeho srdce, to téměř neznatelné, pravidelné chvění rezonující snad každou její buňkou. Usmívala se. Na podlaze byl sníh a znatelně sem táhlo. Středový sloup byl příliš poškozen, než aby ho Kefet ubránil před zuřícími živly. Jiného by vichr dávno srazil do hlubiny, ona stála pevná jako skála. Oděv kefetských lovců, černou halenu, kalhoty a nepříliš zdobenou vestu narušovaly dva vysoké, chráničům podobné zlaté náramky na předloktích. Byla to jediná její úleva etiketě, jediná známka přiznání, že patří k nejvyšší z kast, a navíc k rukovově rodině. Ebenovou pokožku měla ošlehanou větrem. Možná nebyla krásná, ale rozhodně byla zajímavá. Vyzařovala z ní důstojnost. Velmi symetrické, přísné rysy, plné, ale relativně tenké rty, vystouplé lícní kosti, temné pronikavé oči. Pod pravým okem a v pravém obočí měla dvě světlé jizvy. Rozpuštěné lokny jí divoce poletovaly kolem tváře. Michael ji chvíli spokojeně pozoroval, než promluvil: „Nemáš bejt náhodou někde jinde?“

„Nemáš tu náhodou nebyt?“ opáčila.

Ušklíbl se. Stál ve schodišti, opřený o jeho vnitřní, neporušenou stěnu. Měl totiž podezření, že se na něj nevztahuje

milost, kterou Kefet dopřával jeho nastávající. Vlastně si byl dost jistý, že je na něj ta hromada kamení... nabroušená. Ani se nedivil. Měl tak trochu prsty v tom, že byl chrámový sloup v dezolátním stavu.

„Už jdou...“ oznámila najednou Moama. Michael v jejím hlase zaznamenal napětí. Uhrančivý, klidný úsměv zmizel. Odlepila se od stěny a bez dalšího slova začala scházet schodištěm.

„Neříkalas, že přijdou jižní branou?“ podivil se. Narážel na to, že ze svého místa nemohla na bránu vidět. Zaváhal, než se za ní vydal. Zdálo se mu to, nebo ve sněhu zahlédl miniaturní stopy okovaných bot? Zmizely ve chvíli, kdy se na ně zaměřil.

„Bejt váma, někam se uklidím, tady bude za pár hodin dost horko,“ zabrblal tiše pod fousy.

Moama se pousmála, ale neřekla nic. Zatímco on jen tušil, že se městem pohybuje banda splašených pidimužíků národa Othar, ona *věděla*, že tam jsou. Město si na ně totiž neustále stěžovalo.

Mlčky zamířili k paláci. Moama kráčela rychle a jistě, s hlavou hrdě vztyčenou. Všechny ženy jí uctivě uhýbaly, někteří muži ji dokonce zdravili. Rozčilovalo ji to, byť se to snažila nedávat najevo. A Michael si ji kvůli tomu dobíral. Ovšem ne na veřejnosti, protože úcta prokazovaná Moamě rozhodně nepatřila jemu. Starší ženy se na něj dokonce mračily. Pokud byly obzvlášť urputné, oplácel jim úsměvem. Na druhou stranu byl v Kefetu v podstatě jako doma. Stejně jako mezi Berberry, mezi Kefefany už od pohledu vůbec nezapadal. Nemohla za to ani tak světlá barva pleti, jako spíš jeho naprosto

podprůměrný vzrůst asi metr sedmdesát a sice štíhlá, ale vlastně podsaditá postava. Měl celkový sklon k robustnosti. Tedy až na vlasy. Hlavu měl bosou jako koleno, což tak trochu Eli na truc teď kompenzoval pečlivě zastřiženou bradkou. Mezi svými byl k nepřehlédnutí jakožto velitel princezny gardy. V Kefetu byl tím bezvřcem, co zaútočil na středový sloup a teď si měl brát nejvýše postavenou ženu města...

Když vstupovali na nádvoří, Zaki akorát vyšel z paláce. Neměl kabát. Zato měl rukávy haleny vyhrnuté dost vysoko, aby mezi látkou a vysokými zlatými náramky bylo vidět dostatek tetování. Patkou berly vyfukával pravidelný rytmus. Ve tváři měl pečlivě neutrální výraz. Za ním se vynořili elfové v čele s Alivan. Obklopena Kefefany s jejich tmavou kůží vypadala snad ještě okázaleji než jindy. Byla dokonalá. Ve vichřici ženoucí se průsmykem se jí nepohnul ani vlasek. Neopomněla si vzít bohatě zdobenou čelenku a plášť připomínající bílou pavučinu. Stříbrné šaty při každém kroku a poryvu větru měnily barvu do nádechu zelené a zlaté. Vůbec se jí nelíbilo kráčet v patách černochovi. Ale pánem Kefetu byl Zaki.

Vypadala jak pěst na oko, napadlo Michaela. Moama se dotkla jeho ruky. Věnovala mu lehký úsměv. Kývl na znamení, že rozumí, a zamířil nahoru na cimbuří. Ona se připojila ke svému nevlastnímu bratru. Městem zněly bubny. U paláce, na opevnění, všude s výhledem do Špičáků se shromažďovali lidé. Nad Kefetem zakroužilo pět draků. Ten největší, rudý Ašrak, se snesl na prostranství před jižní branou. Ostatní obsadili blízká skaliska, jeden přistál dokonce na hradbách.

Ve výhledu jim bránil poletující sníh. Město napjatě utichalo, všichni napínali zrak i sluch. V hradbě hladké jako sklo se z ničeho nic objevila tenká spára, rozvětvila se a během sekund vykreslila obrys brány. Ta se nehlučně otevřela doširoka, hrnouc před sebou několikametrové závěje. Rukušova malá družina vyšla z města a zastavila se.

Zprvu vypadali jen jako řada stínů. Pak se z vánice začal nořit obrovský ještěr. Mohutná hlava se dvěma řadami ostnů po obou stranách širokého čumáku vypadala jako dračí. Válcovité tělo na krátkých sloupovitých nohách se vlnilo ze strany na stranu. Dlouhý silný ocas se komíhal proti hrudníku. I na jeho konci byly ostny. Každá z tlustých nohou byla zakončena pěti prsty s drápy silnějšími než mužská ruka, s palcem téměř protilehlým. Rozeklaný jazyk opatrně testoval vzduch. Malá temná očka sledovala okolí. Těsně semknuté šupiny byly matné. Odstíny šedé, černé a temně zelené jako by se vlévaly jeden do druhého, v důsledku čehož tvor neměl jasné kontury. Za krkem mu v ozdobném sedle seděl jezdec.

„Takže je to pravda,“ ozval se vedle Michaela Damian. „Drak z Dutse Daraja, to se hned tak nevidí.“

„Draci,“ opravil ho Michael.

Za tím prvním se nořili další. Kráčeli pomalu, téměř líně, ale svaly vlnící se pod kůží napovídaly, že umí vyvinout mnohem, mnohem rychlejší pohyb. Povídalo se, že dokážou běžet rychleji než jiní draci létat. Teď ale byly jejich svaly využívány jinak. Ještěři na speciálních postrojích nesli náklad obrovských kamenných kvádrů a těžkých vaků.

Mezi draky, z dosahu mohutných tlap a ostnatých ocasů, běželi trpaslíci. Podle vzrůstu to *museli* být trpaslíci: robustní, svalnatí, na krátkých nohách. Až když se ten první v sedle pozemního draka zastavil před Zakim, Michael si uvědomil, že nevypadá... *normálně*. Rozhodně ne tak, jak vypadali... ostatní trpaslíci.

Jezdcův přiléhavý tmavý oděv sestával z překrývajících se kusů kůže, ne nepodobných kůži draka, na kterém trpaslík jel. Neměl plášť, zato ruce měl schované do kožených rukavic. Jeho boty nebyly okované, jen pevné kožené s hrubou podrážkou. Nejvýraznější byla ovšem jeho tvář. I ta byla temná. Respektive maska, která ji zcela halila, byla temná. Kromě širokého silného nosu neměla žádný charakteristický rys, jen jakési žebrovaní na lících. Kde měla být ústa, byla kovová mřížka ze dvou vrstev svislých plátů propouštějících vzduch. Neodhalovala ústa, nebyl vidět dokonce ani jejich stín. Na místě očí se zrcadlila lesklá černá sklička. Zbytek hlavy byl zakryt kovovou helmicí přepásanou jakousi korunou s trojzubcem sahajícím až ke kořeni nosu. Ostatní trpaslíci byli rovněž plně zahaleni, i když jejich helmice a masky nebyly zdaleka tak honosné. Na žádném z nich nebyl vidět ani milimetr odhalené kůže. Ne nadarmo se jim přezdívalo temní trpaslíci...

Kavalkáda se zastavila a Zaki pohlédl do nozder darajského draka, pak přes jeho hlavu a krk na trpasličího krále. Trpaslíci z Dutse Daraja přišli, aby pomohli opravit město, přesto je Zaki vpouštěl do bran velmi nerad. Byli jediným opravdu magickým rodem trpaslíků. Jako jediní dokázali aktivně užívat magii a činili tak bez okolků a prý dosti

často. V dolech Dutse Daraja, hluboko pod masou Špičáků, chráněný krvelačností šelem a zuřivostí živlů, se skrýval přírodní pramen syrové magie. Mnoho se o něm nevědělo. Dokonce se o něm ani příliš nemluvalo. Tedy, ne že by se o pramenech moci vyprávělo nějak často. O jejich existenci neměla většina světa ponětí, ale o Dutse Daraja mnoho nevěděli ani ti, co... *věděli*.

Zaki pochyboval o jejich motivech. Co když za jejich ochotou bylo něco jiného? Nikdo vlastně netušil, zda se přiklání spíše k bílé, nebo černé magii. Co když nebyli trpaslíci temní jen svým vzhledem? Dávná spojení, poutající je k elfům ze Západních lesů, k Drakům, a hlavně ke Kefetu, časem tak nějak vyšuměla do prázdna. Vpustit je do města... bylo riskantní.

Královův drak prošel branou. Druhý se s tím ani nenamáhal. Došel k opevnění a opřel se o něj obrovskou tlapou, prsty doširoka otevřené. Zvedl hlavu. Malá očka si neprohlížela ani tak hradbu, jako lidi stojící na ní. Rozeklaným jazykem otestoval vzduch a znovu se pohnul. Jednoduše udělal krok vzhůru. Bez sebemenší námahy se opřel o stěnu oběma předními tlapami, pak po ní prostě začal šplhat. Lehkost, s jakou zeď přešel, rozhodně neodpovídala jeho mase, natož rozměrnému nákladu. Kefetští překvapeně zahučeli. Kdyby to byl nepřítel...

Lidé stojící na cimbuří se rozprchli do stran. Michael s Damianem v rámci zachování důstojnosti zdrhali pomaleji, než bylo záhodno. Naskytl se jim tak nebezpečně blízký pohled na mohutnou tlapu a šupinami pokrytý bok. Ještě

se po nich ohlédl malýma nepřátelskýma očkami. Rozeklaným jazykem otestoval vzduch. Damian by přísahal, že se mu jen lehce pozvedly pysky odhalující nepříjemně velkou část ostrých zubů. Pak se přes hradbu přehoupla zadní drakova noha a přistála jen na centimetry od Michaela. Zašlápnut nebyl jen proto, že zahodil dekorum a plácl sebou do strany. Začal se zvedat. Předčasně. Jen tak tak uhnul ostnům ještěrova ocasu. Nejvíc ho ale překvapilo, že zvíře při pohybu nevydávalo žádný zvuk. Dokonce ani nezacvakalo drápy o kameny.

„Potvora jedna,“ zaklel Michael potichu.

Damian se na něj pořádně ušklíbl. Kupodivu si odpustil jedovatou poznámku, protože jeho vlastní ústup nebyl o nic důstojnější. Beze slova se přesunuli k opačné straně cimbuří. Drak lehce slezl hradbu, přešel nádvoří a jal se přelézat další část opevnění směrem k průsmyku. Následovali ho další.

Vnitřní soustava palácové pevnosti je sice trochu zpomalila, ale pak se jejich postup zrychlil. V uspořádané řadě se valili přes město. Ne městem, ale po jeho povrchu. Přesouvali se po střechách. Kámen zpevněný magií a ohněm pod jejich vahou úpěl, ale nezanechávali na něm žádné stopy.

Ještě se na okamžik zastavil. Naklonil se nad propast, otočil hlavu na jednu, pak na druhou stranu, aby si prohlédl stěnu kaňonu, na kterou se chystal vkročit. Pak začal téměř líně slézat dolů, na dno průsmyku. Náklad na jeho zádech se při téměř kolmém sestupu ani nepohnul, jen tu a tam zaskřípěl o střechu či zeď. Nepřítomnost jakéhokoliv jiného zvuku byla nenápadně strašidelná.

Zatím uličkami běžel dvojstup trpaslíků. Hrnul se Kefetem jako černá vlna. Ani oni nevydávali žádný zvuk, dokonce ani občasné zařinčení těžkých seker zavěšených u pasu či v pouzdře na zádech. V temných maskách, s očima zacloněnými, bez výrazu v obličejích vypadali děsivě. Jako by na moment ovládli město. Všichni bez rozdílu se jim klidili z cesty.

Bylo ku podivu, že na dně průsmyku nenastal chaos. Polovina darajských draků sem dorazila před trpaslíky. Okolo středového sloupu jich bylo najednou plno, i když někteří rovnou zamířili přes sedmihradbu do průsmyku nebo k severní stěně města, kde byly poničené domy. Postupovali organizovaně, bez sebemenšího příkazu či komentáře trpaslíků. Mezi sebou komunikovali občasným ostrým hvizdem nebo téměř neznatelným cvakáním.

Kameníci doplňovali trosky zborcených mostů novými kamennými kvádry a budovali z nich sekce mostů budoucích. U každé pracovní skupiny byli dva darajští draci. Na již hotové části chrlili nepřetržité proudy plamene. Hornina se žářem zahřívala k bodu tavení, ale kameny kupodivu nepukaly ani se neroztekly, jen jejich povrch se zatáhl a zcelil, až byly hladké jako sklo.

V severní stěně kaňonu zely dva obrovské krátery. Výbuchy, které je způsobily, rozmetaly několik městských bloků i samotnou skálu pod nimi. Teď se tu hemžili Kefetští a z malých kamenných cihel stavěli nová obydlí. Trpaslíci se samotného budování neúčastnili, jen dohlíželi, tu a tam poskytl radu nebo podali vhodnější kamenný kvádr. Stejně pozornosti se dostávalo i povrchu a dláždění ulic.

Pak se jeden z darajských draků opřel předními pařáty o středový sloup. Natáhl krk, aby si stavbu prohlédl, a líným tempem vykročil vzhůru. Lehkost, s jakou to udělal, byla dechberoucí. A znepokojuje. Zastavil se na začátku pukliny. Trpaslík, kterého nesl, se mu svezl ze sedla na přední nohu a odtud začal puklinu vyplňovat kamennými cihlami. Z poschoďové šachty uvnitř sloupu pracovali kefetští kameníci. Poničený most, kterému sice chyběly obrovské kusy, ale zůstal na svém místě, přišel na řadu jako poslední.

Jeho uličky se hemžily lidmi. Všichni jeho obyvatelé se shromažďovali na hradbách, spojovacích schodištích i hranách ulic, ze kterých byl výhled na středový sloup a jeho mosty. Venku byli všichni, dokonce i ti, kteří by na připravovanou podívanou viděli z oken vlastních domů. Město je povolalo. To město, které teď spolu s nimi sledovalo, jak se otevřely vnitřní brány paláce, jak jimi prochází rukuš následován Moamou krácející bok po boku s královnou elfů Ali-van. Za nimi v těsném dvojstupu pochodovali elfové a kefetští kněží.

Kefet se soustředil na svého rukuše, na berlu v jeho rukách, na Moamu oděnou ve velmi sporém slavnostním kroji. Všechny kefetské ženy jej měly na sobě i přes třesnutí mráz, přes vichr hlodající do okolních skal. I muži byli jen v kalhotách a lehkých halenách. Všichni vnímali sílu svého města skrze tenké střevice s téměř neexistující podrážkou stejně, jako ono vnímalo je. Kdyby Kefet oplýval tělesnou schránkou z masa a kostí, byl by vzrušený. Kdyby měl

nervy, byly by napnuté k prasknutí. Propojen se svými lidmi, vnímal jejich smíšené pocity. Cítil jejich touhu i ostražitost. Ve městě nebyl jediný Kefeťan, který by se netěšil, že bude Kefet opraven, že znovu povstane do své plné síly a slávy. Zároveň si pamatovali zotročení, kterým si prošli. Kefet vnímal jejich ostražitost, pocit nebezpečí vyvolaný trpaslíky bez tváře, pozemními draky, kteří tak snadno zdolávali hradby a stěny průsmyku.

Bylo to jiné než před staletími, kdy se Kefet zrodil. Nyní byl... dospělý. Neprobouzel se do života z nicoty. Účastnil se. Jeho vlastní síla měla být zdrojem jeho uzdravení.

Zaki kráčející v čele průvodu došel až do prostoru tržiště. Lehkou úklonou pozdravil trpaslíky, kteří tu byli nastoupeni. Družina dosud následující jeho kroky se rozestoupila do řady, čelem k ležícím kusům mostu. Obyvatelé utichli. Nebyl slyšet dokonce ani šepot či pláč dítěte. Zaki se obřadně rozhlédl. Pozvedl berlu a udeřil její patkou do země. Kefetem otřáslo mohutné zadunění. Drahokam ve špici berly se rozzářil. Kefeťané se jako jeden muž pohnuli, aby se chytili za ruce. Ve stejnou chvíli se z mraků nad městem sneslo pět draků. U paty středového sloupu a v místě napojení rozbitého mostu na stěnu průsmyku se odnikud zjevili čtyři darajští draci.

Rukuš podruhé udeřil berlou do dláždění. Od její patky se se zaburácením rozeběhly drobné, zářící prasklinky. Moama stojící po Zakiho pravici uchopila berlu těsně pod bratrovou sevřenou pěstí. Kůže obou sourozenců ztemněla rodovým tetováním postupně se měnícím v zářivé

namodralé linky, které vykreslovaly každou čárku i zákrut vystoupělých znaků. Drahokam vzplál a zalil Kefet podivně teplým světlem.

Město zaplavila neuvěřitelně silná vlna magické energie. Pozornost všech se upřela na sekci mostu ležící nejbližší středovému sloupu. Několikatunový zatavený kámen se pomalu, s nenápadným zadržáním vznesl do vzduchu a na kratičký moment se zastavil. Když se znovu pohnul, zdánlivě lehký jako pírko plul vzhůru, až se dostal na úroveň původního mostu. Natočil se a s hlasitým zaskřípěním se zasunul na místo u vchodu do chrámového sloupu. Svět vzplál. Okřídlený drak nehybně levitující u chrámového sloupu vychrlil plamen, stejně jako dva ještěři z Dutse Daraja. Sloup i nová část mostu jako by oheň polykaly. Zahřívaly se až do bodu tavení, až se změnily v rudou lávu, jež ale neměnila tvar. Kefet zaplavilo horko.

Od země se odlepila druhá část mostu. Magie, jež ji zdvihla, byla tentokrát mnohem patrnější, jiskry klouzající po kameni připomínaly ohňostroj. Arně natáhla vzduch do nozder. Kameny zaúpěly, když bezchybně zapadly na své místo, když je zasáhl oheň ze chřtánu mladé dračice.

Žár sílil. Po tělech spoře oděných Kefeťanů stékaly stružky potu, ale výheň byla taková, že se pot vypařoval dřív, než stihl nasáknout do obřadních krojů. Hnědou pokožku Kefetských začaly pokrývat solné mapy měnící ji na zářivě bílošedou. Ruce si vzájemně svírali tak pevně, až jim bělely klouby. Svou vůlí pomáhali zvedat jednu část mostu za druhou a ukládat je na jejich místa. Prodlužující se ramena mostu naprosto nepochopitelně trčela do vzduchu bez

jakékoliv opory. Žár rostl víc a víc, jak se do procesu přidávali další draci. Plameny hučely, kámen skřípal a úpěl.

Když se vznesla poslední, středová sekce mostu, všichni zatajili dech. Dokonce i Kefet zatajil dech, a to ani teoreticky neměl plíce. Zaki zařal zuby tak pevně, že si je div nerozlámал. Moama měla pocit, že má místo krve tisíce mravenců. Poslední část museli zdvihnout výš než ty ostatní, a nejen ji spustit, ale i zatlačit na místo. Hrozilo, že se celá struktura aplikovanou silou zborší. Kámen skřípal a úpěl, ramena mostu se pod nápořem otřásala, ale nakonec vydržela. Střední sekci zasáhl plamen posledního z Draků, rudého Ašraka. Minuty plynuly.

Kefet zachvátila euforie. Konečně byl celý. Jako by jeho lidé tím posledním úsekem kamene vložili do jeho těla chybějící tepnu. Most a středový sloup se proměnily v temně rudou lávu, kterou se plížily modré a zelené nitky magie. Život Kefetu. Dokonce i draci visící ve vzduchu ucítili vlnu té síly, která zaplavila město i je samotné. Svaly všech se napjaly k prasknutí, kůže se pokryla solí tak rychle a neprostopně, až všichni vypadali jako sochy.

Plynuly vteřiny a minuty, vlévaly se do hodin. Teplota rostla, podpořena vnitřním žářem samotného Kefetu, dostávala se za hranici únosnosti. Pak náhle, jen moment předtím, než by se lidem na kůži začaly dělat puchýře, přestali draci jako na povel chrlit oheň. Nastala chvíle napjatého hrobového ticha. Pak vyčerpaní a napůl omámení Kefeťané propukli v jásot.

Zaki s Moamou se po sobě podívali. Zaki se na Moamu usmál, ona mu úsměv plaše oplatila. Oči měla trochu rozos-

třené. Vypadala, že ji neunesou nohy. Zmateně pohlédla na berlu ve své ruce. Zaostříla a ucukla, jako by ji dřevo kouslo. Zaki ji duchaplně zachytil, aby neupadla. Vděčně se o něj opřela. Mnozí Kefetští se znaveně sesuli do sedu. Svrorně sledovali výsledek společného díla. Draci se vznešeně snesli na hradby. Samotný Kefet zaplavila radost a neskutečná úleva.

Minuty pomalu plynuly. Kefetané si vzájemně sdělovali zážitky a pocity posledních hodin, tu a tam se ozval zpěv. První se vzpamatoval Zaki. Cítil, jak mu po holém trupu pod solnou krustou stékají stružky potu. Z kamene sálalo vedro a ještě dlouho sálat bude. Ujistil se, že už Moama neupadne, a prsty téměř rozpustile roztočil berlu. Průsmykem zazněl jeho radostný válečný pokřik. Obyvatelé města ho šťastně následovali. Neřekl nic. Nemusel. Naslouchal. K němu i jeho lidem promlouval sám Kefet. V tu chvíli byl zase jen jejich. Jen oni ho slyšeli, jen oni mu rozuměli. Na elfech, dracích, dokonce ani trpaslících v tu chvíli nezáleželo.

Když se Zaki pohnul podruhé, bylo to proto, aby se pětkrát uklonil, nejdříve Drakům, pak elfům, temným trpaslíkům a drakům z Dutse Daraia a pak konečně svému lidu. Sotva tak učinil, v doprovodu své nevlastní sestry vykročil zpět k paláci. Elfové i trpaslíci je následovali.

Bosá Moama stála u postele ve své malé ložnici zabalená do osušky. Mračila se. Při pohledu na svatební кроj nesouhlasně nakrčila nos.

„To nemyslíš vážně!“ zavrčela.

Letty dala ruce v bok. „Co se ti zase nelíbí?“

„Je to nahatý!“

„Nebrblej. Je to кроj jako každý jiný, jen je zdobnější,“ argumentovala Letty. Ona sama byla malá a korpulentní. Vypadala tak na šedesát, ale šuškal se, že je jí minimálně dvakrát tolik. Díky tomu její кроj spíše zahaloval, než odhaloval. Což ovšem neznamenal, že nebyl hanbatý. Moama odtrhla oči od svého svatebního oděvu a přejela Letty očima od hlavy až k patě a zpět.

„Vskutku?“ utrousila významně. Pak téměř štitivě vzala do dvou prstů miniaturní kousek tkaniny představující živůtek. „Není na tom skoro žádná látka, jen vyšívání a korálky. Nadechnu se a praskne to,“ vrčela nesouhlasně.

„Pokud ano, snaž se nezastřelit si manžela korálkem.“

Moama věnovala starší ženě *pohled*.

„Ale je to šité na míru, takže nevím, proč by to praskalo. V oděvu lovců se vdávat nemůžeš,“ pokračovala klidně Letty.

„Proč ne?“ ušklíbla se Moama celkem zbytečně.

„Protože jsi princezna.“

„Najednou...“ utrousila Moama. Dál se ale nebránila, protože Letty si dala ruce v bok a začala netrpělivě podupávat malou nožkou. Živůtek byl vskutku mistrovským dílem; kombinací krajky a vyšivky. Ovšem mezi nadry ho skutečně drželo pohromadě pouhých pár nití a korálků. Zahaloval opravdu jen to nejnutnější. Jeho naprostou většinu tvořil výstřih. Moamu vlastně překvapilo, že si dokázala prosadit model s rukávky namísto pouhého pruhu látky přes nadra. Ovšem pokud se těm titěrným kouskům průhledné krajky dalo říkat rukávky. Shodila osušku a rychle se oblékla.

Letty jí začala zkušeně utahovat šněrovačku živůtku tak, aby zcela kopíroval tělo, aniž by tlačil. Sukně byla jednoduchá, bez šněrovačky, lehká jako pavučina. Byla posazena tak nízko, že jen stěží zakrývala kyčle. Decentní nařasení na břišku jí dodávalo na eleganci a jisté něžnosti stejně jako profetické ženy atypická absence přiléhavosti. Ovšem na levé straně byl vysoký rozparek ukazující celé stehno. Látku v tom místě držela pohromadě pouze ozdobná spona z bílého zlata. Při pohledu na ni se Moama zamračila. Ke sponě se připínal opasek s ozdobnou dýkou. Tu ona neměla.

„Všimla jsem si, že jsi přišla o dýku své matky,“ řekla Letty potichu a Moama upřela oči na její odraz v zrcadle. Dýky se dědily z matky na dceru. Vdát se bez ní bylo nemyslitelné. Horší bylo jen vdát se s dýkou novou, která neměla... historii. Moamě při té myšlence poklesla ramena. Přesto se pomalu otočila čelem k Letty. Zuby měla zaťaté. Myslela na to, jak o dýku přišla. Nelitovala. Tehdy to bylo správné rozhodnutí. Teď ji ale napadlo, co by na to řekla její matka. Byla to opravdu stará dýka s historií mnoha velmi silných žen. A ona ji zničila.

Starší žena si odkašlala. „Nemám dceru, které bych svou dýku předala. V rodině se dědila po staletí. Bylo by mi ctí, kdybys ji ode mne přijala.“

K Moamině nemalému překvapení sklonila Letty hlavu a obřadně jí na natažených rukách podávala ozdobný opasek s dýkou v pouzdře. Moama zaváhala. Nadechla se k protestu, ale pak si uvědomila, co by jí způsobila. Nikdy by svou přítelkyni takto nezneuctila. Nikdy by nezneuctila jejich dlouholeté přátelství.

„Vynasnažím se dělat tvému rodu čest,“ poklonila se tedy a s úctou dýku přijala. Letty si odkašlala, pak opasek vykládaný bílým zlatem připjala ke sponě na dívčině kyčli.

Když se na sebe Moama podívala znovu, měla vlasy vyčesané tak, že zcela odhalovaly její tetování. Jedinými jejími šperky byly velké kruhové náušnice a náramky kryjící předloktí, obojí z bílého zlata. Světlé barvy oděvu kontrastovaly s tmavou pokožkou a kšticí. Sama byla ochotná přiznat, že vypadá... překvapivě dobře.

„Jsi nádherná!“ vydechla Letty a k Moamině nesmírnému údivu popotáhla a zamrkala, aby zahнала slzy dojetí.

Moama se na ni vesele ušklíbla. Pak se otočila, aby se v zrcadle podívala na svá záda. Živůtek byl možná titěrný, ale skutečně šitý na míru. Zahaloval téměř všechny její jizvy. Neuvěřitelně se jí ulevilo.

Kefetské nevěsty tradičně odcházely z domu svých rodičů bosé, což pravděpodobně vysvětlovalo, proč se v zimě příliš svateb nepořádalo. Navíc procházely městem provázeny svými ženskými příbuznými a Moama byla od malička sirotkem. Pokoušela se nemyslet na to, jak bude ulicemi kráčet sama. Pokoušela se nemyslet na to, že absence průvodu žen nesla obrovskou smůlu do manželství. Myslela na svou matku. Co by jí řekla na to, že si bere bezvěrce z dalekých krajů? Trochu ji uklidňovalo vědomí, že matka byla živel. Nejspíš by ji podpořila.

Když otevřela dveře a bosou nohou vykročila na ulici, překvapeně se zastavila. Kámen, na který stoupla, byl teplý. I když se průsmykem hnala další sněhová bouře, v uličce

uprostřed útesu bylo jen chladno, nikoliv třeskutý mráz. Štiplavý vichr se jí ani nedotkl. Sukně, kterou si proti větru instinktivně přidržela, se ani nehнула. Město si pamatovalo. Stejně jako si pamatovaly kefetské ženy. V pravidelných rozestupech lemovaly uličku, kam až oko dohlédlo. Všechny byly oděny v tradičních krojích. Mlčely. Usmívaly se. Jak kolem nich Moama procházela, házely jí pod bosá chodidla barevné okvětní lístky. Každá jedna z nich na Moamu kývla a nechala ji přejít, aby se zařadila do zástupu žen kráčejících za nevěstou a její matkou, pro tu chvíli zastoupenou hrdě se nesoucí Letty.

Před městským chrámem, na samé hraně útesu, se Moama zastavila. Ženy ji bez zaváhání předešly, aby ji mohly uvést do svatyně.

Jak již bylo řečeno, Michael nebyl zrovna dlouhán. Když stál v řadě devíti černě oděných, sesem zahalených Berberů, *vyčníval* svým nepříliš velkým vzrůstem. Stál jako třetí zleva, tedy sedmý od oltáře. Přes veškerou svou snahu tu a tam nervózně přešlápl, což ho kupodivu z řady nijak nevyčleňovalo. Tu a tam nejistě přešlapovali všichni. Dle berberských zvyků si nevěsta totiž musela vybrat svého vyvoleného z nástupu devíti. Musela si ho zasloužit, poznat ho mezi ostatními zahalenými bojovníky. Pokud se nevěsta spletla, byl to pravda trochu trapas, ale svatbě to nepřekáželo. Jen se holt ženil vybraný nešťastník. Nebo šťastlivec, jak se to vezme.

Moamin úkol byl přece jen o malinko snazší, protože jako osmý od oltáře, hned vedle Michaela, stál Filip, nejmladší z berberských princů. Kromě toho, že mu jedno oko

zakrývala páska, která ho jasně odlišovala, byl už ženatý, a tudíž stál jako jediný klidně. Zato Damian, Michaelův družba, šestý v řadě, byl nervózní jak pes. Byl jen o fous vyšší než Michael a ženit se vážně nehodlal.

Těžké chrámové brány se otevřely, aby vpustily uspořádaný čtyřstup kefetských žen. Ty kráčející vpředu došly na konec uličky. Jako vlna se rozestoupily všechny najednou, aby utvořily špalír. Michael spatřil Moamu ozářenou paprsky zapadajícího slunce. Na moment mu ji zahalil oblak barevných okvětních lístků, který se vznesl z rukou nastoupených žen. Sál zašuměl překvapením. Nevěsta byla uhrančivá. Měla kouzlo. Kráčela s hlavou vztyčenou, hrdá a tak nádherná, až se Michaelovi tajil dech. Damian do něj nenápadně strčil loktem, aby se nedostatkem vzduchu neskácel.

Došla až před oltář, aby se postavila před řadu zahalených mužů. Pomalu, rozvážně postupovala od jednoho k druhému. Před Damianem se zastavila. Hleděl přímo před sebe, rovný jako svíčka, ruce za zády v berberském pozoru. Prsty měl do sebe zaklesnuté tak pevně, až mu zbělely klouby. Moama si ho prohlížela. Dlouho, na jeho vkus. *Příliš dlouho.* Srdce se mu zběsile rozbušilo, zbělal okolo očí, začal se potit. Těžce polkl. Moama se na něj usmála a šibalsky mrkla. Pak udělala krok stranou. Slyšela, jak si Damian hlasitě oddechl. I Michael se díval přímo před sebe. Dle berberských zvyků na sebe nesměl upozornit. Moamě však stačil jediný pohled do jeho šedých očí. A jediný pohled na rukojeť meče trčící za Berberovým krkem. Napřáhla k Michaelovi ruku. Ten ji s nesmírnou úlevou přijal. Dokonce i pod sesem bylo vidět, že se usmál.

Spolu předstoupili před rukuše.

„Tohoto muže jsi zvolila, Moamo?“ zeptal se Zaki slavnostně. Nezbyvalo mu než doufat, že se jeho nevlastní sestra nespletla.

„Tohoto muže jsem zvolila,“ odpověděla Moama jistě a rukuš na ni kývl.

Michael poklekl na jedno koleno, aby mu Moama mohla sejmut z hlavy ses a odhalit tak jeho tvář. Většina hostů vydechla úlevou. Michael s Moamou se k sobě postavili čelem. Pohnul se, aby vzal Moamu za ruce, ale včas se zarazil. Zaki se zeptal všech přítomných, kdo přivádí nevěstu a kdo stojí po boku ženicha. Z řady vystoupil Damian a s tváří stále zahalenou se postavil za Michaela. Po několika sekundách se k němu jako na povel přidali ostatní z řady. K Moamě přistoupila Letty.

„Michaeli, volíš si Moamu, aby stála po tvém boku?“

„Volím si Moamu, aby stála po mém boku,“ odpověděl Michael. Ona věta zapůsobila jako kouzlo. Letty se pohnula. Uklonila se oběma snoubencům a vložila Michaelovi do rukou balíček v ozdobné látce. Dobře naučenými pohyby rozevřela její cípy. Stejně obřadně zvala svatební oděv, do kterého rychle zahalila svou svěřenku. Zaki se zatím pustil do představování snoubenců. Paprsky zapadajícího slunce ozářily dlouhé krajkové šaty, jejich stříbrné vyšívané. Šaty s dlouhými rukávy a drobným stojáčkem u krku, halící téměř celé tělo, upnuté po boky, odkud splývaly v rozevláté sukni s vysokým rozparkem. Háv stavící světu na odiv, že žena v něm zahalená již nemá potřebu užívat svého kouzla svádění. Jestli byla Moama půvabná spoře oděná ve

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dračí oheň - Proroctví .
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.